

“Ik wil komaf maken met de rozewolkenindustrie”

Anne Baaths doorbreekt met boek taboes over zwangerschappen

*Gazet van Antwerpen, editie Waasland, pagina 35
3 mei 2014*

HAMME – “*In dodenTocht. Mijn turbulente reis naar het moederschap*” vertelt Anne Baaths het waargebeurde, verhaal over zwangerschappen, zwanger worden en vooral zwanger blijven. “*Als alles vlot verloopt, kan je je gevoelens delen met je omgeving. Maar als het misloopt, moet je zwijgen.*” ...

Vijf jaar geleden bracht Anne Baaths haar debuutroman *Dochters van Europa* uit, dat zich afspeelt tegen het decor van het 20ste- eeuwse Europa op de markt.

”In dodenTocht zijn twee gelijklopende verhalen verweven. Het gaat vooreerst over alles wat kan mislopen tussen het moment van de verwekking en de geboorte van een baby. Zonder blad voor de mond vertel ik de lezer over hoe ik zes miskramen, een extreme vroeggeboorte en een doodgeboren zoontje heb ervaren. Ik wil komaf maken met de 'rozewolken industrie' en laten aanvoelen aan welke druk bijna-moeders door hun omgeving worden onderworpen. Taboes worden doorbroken. Iedereen wil praten over gezonde kinderen terwijl je eigen kind begraven het ergste is dat je kan overkomen. Zolang het allemaal goed loopt met de zwangerschap kun je je gevoelens delen met anderen. Als het misloopt moet je zwijgen. Ze vragen niet meer naar jou en hoe je je voelt, zelfs je familie en vrienden niet. Ook moeders die hetzelfde meemaakten, reageren zo. Alleen bij je gezin en een select groepje vrienden kan je je emoties en ervaringen kwijt. Ik ben nog maar 35 en maakte het allemaal al mee. Het is een klein wonder dat het bij mijn zoontje Tristan lukte, het was een extreme prematuur bij de geboorte. Dat het toch nog de goede kant uitging is een pluim op de hoed van de dokters van het UZA in Edegem. Die hebben meer dan hun job gedaan. Dokters en gynaecologen die mij vroeger behandelden hebben nooit naar mij geluisterd, zij wel.”

Je bent opnieuw zwanger, Hoe verloopt de zwangerschap nu?

“Inderdaad, dit is mijn tiende zwangerschap. Ik ben zopas geopereerd. Dat was nodig om de kansen van mijn kind op een zo normaal mogelijke zwangerschap gaaf te houden, anders was dat in het beste geval een prematuur. In het UZA Edegem hebben ze altijd naar mij geluisterd.”

Al die ervaringen schreef je neer in een boek.

“Klopt. Het boek is dan ook een aanklacht tegen de medische wereld die beter naar de patiënten moet luisteren.

In 2012 nam ik deel aan de Dodentocht in Bornem, een 100-kilometer lange wandeltocht. Die bijzondere inspanning wou ik leveren om alle ouders van premature kindjes een hart onder de riem te steken.

Ik werd moeder van Tristan, die na nauwelijks 31 weken werd geboren.

Daarom stap ik mee voor de Vlaamse Vereniging voor Ouders van Couveusekinderen, een vereniging die al meer dan twintig jaar ijvert voor meer aandacht en middelen voor couveusekinderen. Ze bieden steun aan ouders tijdens en na deze moeilijke periode in hun leven.

Dat trainen, lopen en stappen als voorbereiding op en de deelname aan Dodentocht deden mij denken aan de analoge weg die voor een zwangerschap moet worden afgelegd in de hoop het eindpunt te halen. Het bracht mij op het idee om al mijn ervaringen te bundelen.”

De zoektocht naar een uitgever begon.

“Eerst klopte ik aan bij de uitgever van mijn eerste boek. Wellicht vond die het een te gevaarlijk thema waarop nog te groot taboe rust. Bevriende schrijvers trokken dan naar Uitgeverij Kramat in Westerlo. Die was meteen bereid dodenTocht te publiceren omdat Vlaanderen klaar voor een dergelijk gevoelig thema over mijn turbulente reis naar het moederschap. Daarin laat ik zien hoe ik mij voel bij de medische omkadering, hoe mijn nabije omgeving op alles reageert en hoe het leven nooit meer hetzelfde zal zijn.”

Wie is Anne Baaths?

“Ik ben 35 jaar, afkomstig uit het West-Vlaamse Tielt en bracht mijn jeugd door in Brugge. Daar studeerde ik economie-talen en behaalde in Leuven een master in de economische wetenschappen. Het laatste jaar van mijn studies bracht ik als uitwisselingsstudent door in Griekenland. Daar ontmoette ik mijn man op een veerpont tussen Athene en Mykonos. Samen zijn we gelukkig getrouwd en ouders van drie zonen Niels, Tristan en Benjamin. Ik werkte bij de Vlaamse Gemeenschap, maar ondervond vlug dat dat niet mijn ding was. Schrijven wou ik doen en dat al van in mijn studententijd toen ik meewerkte aan een studentenkrant. Dat ging vlot zodat ik nu naast mijn gezin voltijds bezig ben met literatuur.”

Hoe kwam je in Hamme terecht?

“Mijn man is van Stekene, ik van West- Vlaanderen. Na onze studies huurden we een klein appartement in Sint-Niklaas aan het station, maar schrijven lukte daar niet door veel 'stadse' geluiden met onder andere piepende remmen van bussen, zelfs 's nachts. Dus zei ik op een dag tegen mijn man: als we iets kopen, kan het me niet schelen waar, maar dan wel een stuk grond in een doodlopende straat, liefst op het platteland. Het eerste stuk dat we tegenkwamen en aan die voorwaarde voldeed, was in Hamme.”

- Anne Baaths, dodenTocht. Mijn turbulente reis naar het moederschap, Uitgeverij Kramat, Westerlo, 198p, 16,95 euro

WIM ONSELAERE

© 2014 Concentra. Alle rechten voorbehouden.